

FELNÖVÉSTÖRTÉNET

Egy égett ház utolsó csontjai közt
keresel – ha találsz egy túlélőt ebben a szeretetben,
ne szólj. A korrodálódott érintések
rétege alatt minden apró mozdulat
apollóni fényben született.

Litoszféra alatt próbáltunk felnőni, de a ház falai szétmálltak
a tekintetek előtt. Vér szivárog éjszakákba, a falak csendes ütései
marasztalnak, mint megszegyenített árnyak.

Otthon.

A kő emlékezete hunyorog.
De a repedések közepén nem nő már semmi.

NYÍLT LEVÉL A HARAGHOZ

Passióból beszélünk,
ellenségképeket építünk magunknak éjszaka,
és annyi harag gyűlik bennem,
hogy eltakarja előled az angyalokat,
elnyeli lassan a fényt,
mint júdásfa árnyéka.
Ki szereti haragja fájdalmát?
Ha ebben talál önmagára,
ez ad neki alakot,
formát. Csak szertelen csapongás
túlvilág és létezés
metamorfózisában.

– Békét kötünk?
– Azt már nem!
Megyek bosszút állni,
mert világom valutája csak fájdalom.
Meztelenség marad távollétedben,
hiányod majd máshol pótolom.
Milyen csendes uralom kell ahhoz,
hogy felfogjak valamit ebből a korrodálódott valóságból.

De utoljára, hajnalban
laudánnummal fűszerezett bort iszunk,
és kitalálom,
melyikünk szája hazudta a halált.
Reggelre békét kötünk. Örökre.

*(És tisztán látok már,
Utamat nem állják angyalok.)*

TÚLÉLŐ

Madeira partjait színezi
a félbeszakadt vágy,
én a távol gomolyfelhői közé zárva,
te az est fátyol-szava mögé bújsz.

Tigris hátán pihenő álom vagy.
Némán térsz vissza újra meg újra.
Lassú tánc, a hiány peremén,
lépteid alatt koppan az ég.

Te még haláltáncod járod a csendben,
én a zajos habok közt maradok, túlélőként
egy olyan találkozásból,
ami meg sem történt.